

El valor de cada mot

DES de fa temps, tenen molt de predicament els entrevistadors agressius, durs, que prenen la persona entrevistada com a rodella i tiren a matar. El bo del cas és que els personatges, en general, s'hi avenen i, tot al més, proven de fer una rialleta de conill, com si el joc els fes molta gràcia i ja els anés bé.

Em sembla que la inventora d'aquest periodisme rude, salvatge, fou l'Oriana Fallaci, una italiana amb moltes hores de vol portada per la ploma, que ja lliga. Aquesta senyora va fer uns quants reportatges memorables, de camp i de saló, en els quals —encara que no volgués semblar-ho— la protagonista era ella. Les situacions i els personatges feien de teló de fons i se la carregaven gairebé sempre.

Dit sigui tot això sense desmereïxer, perquè la senyora Fallaci va demostrar un talent indiscutible, amb el do de donar carn a la fera, una habilitat que permet els grans tiratges de segons quins diaris i revistes.

La qüestió és que la senyora Fallaci va crear escola, i avui qualsevol aprenent de redactor s'hi veu amb cor. Com que els mitjans de comunicació s'han ampliat notablement, tenim a través de la ràdio i de la petita pantalla locutors i conductors de programa que fan el tremend davant les víctimes propiciatòries que acuden a les seves cites o que els reben a casa. Pot passar, per exemple, que un presentador amb prestigi de simpàtic, voltat de llums i de rialletes, preguntant al seu convidat: "Senyor Tal, zés cert que la seva mare tenia fama d'ésser la dona més deshonest del seu barri?". I el convidat, en comptes d'estampar-li el micròfon a la cara, somrigui indulgentment i respongui: "No, no. La meua mare era molt honrada i l'apreciaven de veres el meu pare i tots els veïns de la seva escala".

És un exemple agafat pels cabells, ja ho sé, però amb bona disposició d'esperit se li pot donar un valor aproximatiu. Demano al possible lector que faci memòria

Oriana Fallaci

d'algun programa recent de televisió o de ràdio, o algun article de premsa, i ja em dirà si vaig gaire errat d'osques.

Dins aquest clima de prendre el pèl als hostes de reportatges o de programes, s'ha produït la recerca de noves expressions. Algú va fer la troballa de qualificar d'animal polític un líder significat i des d'aleshores tenim una colla d'animals, en diverses activitats, que es poden escarnir, però no enfadar, per allò de la racionalitat de l'espècie. Però un cop dit, ja ningú no els treu del damunt un qualificatiu que pronunciat en segons quines converses, en temps passats hauria acabat a bufetades.

I la cosa no cessa. Una vegada aconseguida la fita de poder dir impunement animal a qui ens vingui de gust, calia anar una mica més enllà i crec que ja hi hem arribat. En pocs dies he llegit que tal o

tal és una bèstia política (o del ram que sigui) de molta magnitud. Comprenc que l'interessat—perjudicat dubti, perquè, dins el context on figura, l'expressió quasi sembla un elogi.

Però no ens enganyem. Una bèstia és una bèstia, en les sis o set acepcions que ens en donen els diccionaris, i totes són més aviat pejoratives si s'apliquen a un ésser humà. Si val això sense que ens hàgim de barallar, aviat ja valdrà tot, i d'aquí a no res, quan ens presentin una senyora (pòsem per cas), podrem dir sense haver d'alterar-nos: "M'alegra de conèixer una mula tan distingida". O, si es tracta d'un senyor —que algun en deu quedar—, expressar-li la nostra satisfacció pel fet de poder-li estrènyer una de les potes del davant.

En resum, trobo que és bo de relaxar-se, desinhibir-se i, fins i tot, descurar-se amb una certa espurna. Però sense carregar els neulers als animals ni a les bèsties, que ja tenen un paper ben determinat en el circ mundial. Segons com, ens podríem ofendre mútuament sense que calgui.

PERE CALDERS

ts
col·legials

un a priori ideològic. Per exemple: és una gran qüestió interna reclamar més temps la supressió de la selectivitat i la grada de l'ensenyament. Si l'ensenyament superior s'abaixés, llavors encara baixaria la seva qualitat, atès que el nivell dels estudiants ja és inferior que va en contra de la qualitat de l'ensenyança. Si tots no ho volen, entren a la universitat, llavors també és difícil reclamar un lloc de treball per a tots al final de la carrera: perquè si entra tot el que —cosa que em sembla just— llavors també entra tot el tothom— tenint present és clar, que la pròxima qüestió serà que siguin necessaris tots els que han entrat a la universitat, cosa que ja no pèix a algunes facultats de la universitat. I és ben clar que no hi ha feina per a tots els universitaris, per molt que hi hagi. Breu: les reivindicacions d'un ensenyament públic i gratuït, la no selectivitat, la qualitat de l'ensenyament i una bona borsa de treball, són, totes i cada una, qüestions justes; totes pleques, però, constitueixen una palasa de les utopies.

Perquè que els estudiants siguin, els col·legials del futur, dignissims heretats capdava, de l'esperit llibertari, idealista i just de la generació dels pares. Amb una diferència: utopia, per als estudiants d'avui, és una qüestió de principi per als col·legials d'avui, una qüestió de resolució lògica dels mateixos plantejaments.

JORDI LLOVET

onistes contra evolucionistes

Research Society, a la recerca d'altres. En el fons, a la conservadora societat americana li ha fet mai gaire gràcia l'ensenyament de l'evolució. El president Reagan va declarar que el darwinisme era una qüestió científica més, com tantes altres que s'han abandonat.

seus seguidors. D'altres s'han mostrat més seriosos. Però, en definitiva, amb una rigidesa que s'allunya de la veritable metodologia científica.

Per trobar defensors de l'evolució podem anar, precisament, al catolicisme. No tots els seguidors de Darwin són ateu de

colau, en el seu llibre "L'evolució, avui", jutja que "seria una absurditat (...) pensar que la ciència biològica ha arribat a conclusions contràries a la fe cristiana". I afegeix que més aviat aniria contra l'existència d'un Creador la proposta que el món sempre ha estat tal com és ara.

Fora d'

La cultura
imperial

FA uns anys —ció a determinades rismes de la política de Jack Lang, com de la puresa invenció de cultures nacionals— el diterranisme —cultural europeu— l'antiamericanisme de bona part dels intel·lectuals europeus. Va haver-hi qui va afirmar que II Guerra Mundial —lectuals europeus han pogut prendre decisions assenyades a la Metròpoli. A les decisions —perfectament viables— serien: el canisme primari —ducte d'un sector comercial —és a dir, purament estètic— atlantisme i ingenuitat —americanisme sectari— templatius.

S'hi estigui o no, sembla obvi que els problemes dels europeus és el de les entre les seves cultures i l'enlluernament imperial. No plaça un signe d'incertesa. Plantejar-se'l com a ment, un signe més en el moment comença a parlar en el cinema —o de l'imperi americà— litat potser no en dubte, un mite ineluctable. Les cultures excèntriques pre els ha agradat l'ombra de la de les seves metròpolis. L'imperi americà per a Europa el que imperis hel·lenics hongares va repr Alexandria i Prudent que no, per guem o no, som imperi cultural, a tals —avancem esclau a esclau, decadència.

JOSEP MA

OPOSICIONES

CON TITULACION UNIVERSITARIA:

- Inspectores de Finanzas del Estado.
- Intervenores de la Seguridad Social.
- Técnicos de la Seguridad Social.